

Мора да постоји потреба за надом, вером. Ми смо ту веру компензовали верујући у Југославију. То може да буде вера у демократију, у бољи свет, у сопствену земљу, каже у интервјуу за "Време" позоришни редитељ Кокан Младеновић.

Радио сам у Суботици и било ми је тако увредљиво постављање споменика краљу Петру Ослободиоцу

„Наравно, не овако како наша земља покушава да направи култ државе Србије обесним кићењем застава по селима и градовима. Радио сам у Суботици и било ми је тако увредљиво постављање споменика краљу Петру Ослободиоцу. Не зато што што имам ишта против те, ипак позитивне личности у нашој историји, него зато што имам нешто

против насилног начина на који је споменик уметнут у градско језгро, против начина на који је то написано искључиво ћирилицом“, додаје Кокан Младеновић за недељник „Време“.

Редитељ нове представе „Последње девојчице“ у позоришту „Деже Костолањи“ у Суботици, каже да тај споменик светлој личности треба да буде пример деци ма које вере и нације она била, и да текст мора да буде написан и на латиници и на мађарском, а не само на српском језику.

“Није пријатно кретати се Суботицом у којој су сви булевари окићени неонима у бојама српске заставе. То је вулгарно и ствара омладину која чува графите Ратка Младића, организује навијачке групе и мрзи све друго и другачије. То је за моју генерацију потпуно шокантно. Одрастао сам у Нишу у време Југославије, време Несврстаних, Нишу препуном грчких, арапских студената. Били смо поносни што имамо прилику да их упознамо. После је почело да се мрзи све другачије“, закључује Младеновић.

(Нова)